

Parti-Politik i Dansk Kvindesamfund.

I Anledning af Artiklen i forrige Nummer af Bladet om dette Emne har vi modtaget følgende Brev:

Til

Dansk Kvindesamfunds Medlemmer.

Uden nogetsomhelst Ønske fra min Side har jeg aflagt Besøg i „Kvinden og Samfundet“ med en Artikel „Prøven“, skrevet i „Hovedstaden“, og meget mod min Vilje nødes jeg af den Medfart, som er bleven Gæsten til Del, til at gentage Besøget.

Jeg har selv som Redaktør skrevet under redaktionel Anonymitet, men den, jeg angreb, vidste altid, at jeg var den rette ansvarshavende. Visiret skjulte aldrig mit Ansigt; naar jeg skrev uden Mærke, var det kun, fordi jeg ikke skrev paa egne Vegne alene. Anderledes med den nuværende redaktionelle Anonymitet. Den angrebne kender ikke sin Angriber, har i hvert Fald en 4—5 Ansigter at vælge imellem, idet Bladudvalget dækker Angriberen med sit Ansvar. Derfor er Ansaret forfusket og forflygtiget; derfor er den hele Ordning Dansk Kvindesamfunds Blad uværdig.

Jeg skulde ogsaa gerne have ladet Angriberen med det lukkede Visir have beholdt Valpladsen, thi hvis mine 8 Aars Kamp for at faa D. K. til at gaa sin egen frygtløse Vej uden ængstelige Sideblik til de politiske Partier, hvis det Offer, jeg bragte min Overbevisning ved frivillig at give Magten fra mig, da et vankelmødt Flertal vilde tvinge mig ind paa Akkordens Vej, hvis det altsammen ikke kan fritage mig for en Mistænkeliggørelse saa latterlig og ubegrundet, som den, der er forsøgt i sidste Nummer af Bladet, saa giver jeg straks op. Thi slide mine Kræfter op i en fortsat Borgerkrig kan og vil jeg ikke.

Men da jeg stadig ude fra Landkredsene hører et „Vi forstaar ikke noget af det hele“, og da den Form for Journalistik, som præger Bladets Angreb paa mig, synes mig særlig egnet til at forvirre en Læsekreds, der aldrig tidligere i Bladet er blevet gjort fortrolig med journalistisk Taskenspil-kunst, vil jeg, henvendt ikke til Redaktionen, men til D. K.s 9—10.000 Medlemmer fremkomme med en kort Redegørelse for mine Udtalelser i Artiklen i „Hovedstaden“, idet jeg selvfølgelig ikke indskrænker mig til det læsevne Citat i „Kv. og Sf.“, men gaar

ud fra Artiklen i dens Helhed. (Hele Artiklen fandtes i „Kv. og Sf.“, Nr. 15. Red.)

De vil huske, kære Medlemmer, at det, som voldte Konflikten paa Aalborgmødet, var, at jeg som Redaktør, ene om Ansaret for D. K.s selvstændige Røst, havde skrevet om de ni Kvinder, som i 1918 var blevet valgte ind i Rigsdagen, at de sikkert alle var udmærkede Partifæller, men med Undtagelse af de tre kunde Kvindesagen ikke paa Forhaand siges at være repræsenteret ved dem. Jeg skrev saaledes efter moden Overvejelse, fordi jeg forudsaa, at de kvindelige Rigsdagsmænd, som ikke stod D. K. og Kvindesagen nær, efter al Rimelighed i Tilfælde af, at de blev stillet overfor Valget mellem Kvindesagen og Partiet vilde følge det sidste, og jeg følte det som min Pligt at sørge for, at hverken D. K. eller dets Blad kom til at hæfte ved dem som anerkendte Partifæller, thi derved vilde vi udsætte os for, at deres Parti ved given Lejlighed hævdede, at naar dets Kvinder gik imod et af Kvindesagens Krav, gjorde de det som vore egne Repræsentanter.

Paa Aalborgmødet viste det sig altsaa, at et Flertal ikke delte min Opfattelse af Redaktørens Pligt, og jeg trak mig tilbage, overladende til Fremtiden at dømme mig og Flertallet imellem. Dommen faldt hurtigere end ventet og gav mig Ret. Kvinderne paa Rigsdagen gik overalt med deres Partier, henholdsvis for og imod Kvinders Adgang til Præsteembeder. D. K.s ni Repræsentanters Røst lød ikke, som ventet var af Flertallet, overensstemmende, men i Modstrid med hverandre, og D. K. hæftede efter sit Standpunkt paa Aalborgmødet i lige høj Grad for dem alle. „Jeg følger mig i høj Grad repræsenteret ved disse 9 Kvinder,“ sagde Flertallets Ordfører ved hin Lejlighed, „og det tror jeg, vi alle vil komme til. Deres Ære vil blive vor Ære, deres Skam vor Skam.“ (Se Kv. og Sf. Nr. 10 1918). Disse Udtalelser vandt overvejende Tilslutning. Det nytter ikke nu, om D. K. vil skyde de kvindelige Rigsdagsmænd af Højre og Venstre fra sig, det maa tage Skammen for sine svigtende Repræsentanter, som det vilde have taget Æren i modsat Fald. Det nytter ikke, om D. K. vil protestere overfor de Partier, som har afvist de kvinde-

lige Præster, thi de vil med Rette kunne svare: „Jeres egne Repræsentanter var med dertil, den Sag maa I ordne med dem.“ Naar Kvindesagens Kæde paa Rigsdagen er sprængt, da ligger Spørgsmaalet om de kvindelige Præster ikke længer som en Kvindesag dér, men som de enkelte, Forslaget mødende, Partiers Sag, og en Henvendelse til Støtte for Forslaget vil kun blive en Haandsrækning til disse Partier uden at bøde paa det lidte Nederlag. Den eneste Vej til at bøde derpaa er at skaffe sig paalideligere Repræsentanter ad Aare. Den Vej har jeg i min Artikel anvist D. K., alle den anonyme Angribers Ord om, at jeg har krævet, at D. K. skal standse Arbejdet overalt, hvor det ikke har alle Partier for eller imod sig, er Fostre af en fri og ganske ubehersket Fantasi, hvad jeg haaber, Medlemmernes sunde Sans vil overbevise dem om.

Gyrithe Lemche.

Dansk Kvindesamfunds Medlemmer er jo ikke uvidende om, at Ansaret for Bladet efter Lovene den Dag i Dag hviler, hvor det altid har ligget, — hos Fællesstyrelsen og derigennem hos Medlemmerne, der har valgt Fællesstyrelsen — alle har de nu, og alle har de, saa længe Lovens § 4 har været gældende, altsaa ogsaa i den tidligere Redaktørs Tid, haft Ansvar for, hvad der staar i det Blad, der er Dansk Kvindesamfunds Organ, dets Røst ud til Offentligheden, dets Tale til Medlemmerne og mellem Medlemmerne. Saaledes bør det altid være, saa sandt som D. K. som Organisation ikke er hverken en Redaktør eller en Formand eller en anden Enkeltperson; D. K. er alle Medlemmerne, og de taler gennem den af dem direkte valgte Fællesstyrelse, der kun sidder for at føre Medlemmernes Vilje ud i Livet. Altsaa: For som nu er det Fællesstyrelsen og ikke Redaktøren, der er „rette Ansvarshavende“ for, hvad der staar i Bladet.

Det, som Fru Lemche i sit Brev kalder „Angreb med lukkede Visir“, „latterlig og ubegrundet Mistænkeliggørelse“, „Journalistik, særlig egnet til at forvirre Læsekredsen“, „journalistisk Taskenspil-kunst“, „Fostre af en fri og ganske ubehersket Fantasi“ — det er jo i Virkeligheden blot en rolig, saglig og konsekvent Udredelse af, hvad det vilde føre til, hvis D. K.